

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává
POKROK ZÁPADU
a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb., v Sebury
a Clarkson pro Colfax okres, Neb.,
ve Wilson, Kans., pro stát Kansas, v
Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa, v St.
Paul a Minneapolis, Minn., pro stát
Minnesota a v Tynhall, S. D., pro státy
South a North Dakota.

Předplatné:

Pro Spojené Státy \$1.50. Pro Kanadu
\$2.00. Do Evropy \$2.50 ročně.

Zásilkou peněžní dárce se pomocí pe-
něžních poukázek (Money Orders), ex-
pressních poukázek (Express Money
Orders), bankovních poukázek (Bank
Draft), anebo v registrovaném dopise.
Oznamujte-li své přestěhování, udejte
starou i novou adresu.
Dopisy z kruhů čtenářstva ochotně
uveřejníme. Musí být slušné, psané
bez úmyslu někomu osobně poškodit a
podepsány plným jménem, ať již má
býti v redakci utajeno, anebo s dopi-
sem uveřejněno.



NA NEKDEJŠÍM MÍSTĚ.

Vykonám snad tím pouze svoji
povinnost, dovolím-li si sdělit et.
veřejnosti a hlavně těm, s nimiž
po tolik roků byl jsem v dušev-
ním styku, že nastoupil jsem místo
redaktora u tohoto listu.

Možná, že se tu a tam řekne, že
jest to hodně klikatá cesta, od
"Osvěty Americké" přes "Novou
Dobu" k "Pokroku Západu", ale
skutečnost jest, že s "Pokrokiem"
jme se uvítali jako staří známí.
Pracoval jsem u tohoto listu jako
redaktor již před patnácti léty,
ještě za staré společnosti, z které
skoro půl tuctu členů, a to těch
nejhlavnějších, jest už na pravdě
boží — nebo kam se dostali — a
nyní, jako tehdy, hodlám dle nej-
lepších sil a schopností svých pů-
sobiti ve prospěch tohoto časopisu
a všech dobrých snah v našem
národním životě.

F. J. Kuták.

Joe Bailey jest jedním z nejno-
vějších členů klubu Bývávalých.

Zdá se, že Turek, onen "nemoc-
ný muž Evropy," jenž tak často
nemoc jenom předstíral, stůně
tentokrátě doopravdy.

Ono i v tom jest něco dobrého,
přijde-li člověk časem o "džab"
— aspoň dovede soucítiti s velkou
armádou nezaměstnaných.

Olaj svědčí výborně Standard
Oil Company, ale se státníky, kte-
ří se jim dali namazat či vlastně
podmazat, nedopadlo to zrovna
nejlépe.

Jazyk ženy jest jenom tři palce
dlouhý, ale dovede zabiti i toho
nejsilnějšího muže, praví jedno
japonské přísloví, s kterým my
nijak nesouhlasíme.

New-yorský guvernér Sulzer
má jméno, které připomíná jistou
třaslavou delikatesu, ale přes to
jest mužem charakteru ocelového,
pevným jako starý říman.

William Rockefeller přišel na
stará kolena o hlas, tak že i šep-
tem s námahou hovoří, ale po-
kud ve světě platí zásada, že "pe-
níze mluví," nemusí si to tak že-
bráti.

Slaví se různá jubilea, ale ne-
pamatujeme se, že by se oslavova-
lo jubileum práce česko-ameri-
ckého redaktora — leda že by mu
někdo v ten čas obzvlášť slavnost-
ně vynadal.

Látera scripta manet (psaná
písmena trvají) škával nám jeden
pan profesor, ale někdy se stane,
že i ten nejlepší šák zapomene
na slova toho nejmoudřejšího
profesora.

Ono by to bylo příliš mnoho šá-
dati od členů bratrských spolků,
aby všci sobě jednali jako bratři,
ale možná, kdyby to doopravdy
zkusili, že by dovedli všci sobě
jednati jako lidé.

Možná, že starý Abdul Hamid
jest toho mínění, že ta mladoto-
ročná revoluce, která a třetinu jej
uvrhla, nebyla pro něho zrovna

tu nejhorší věcí, — uvážíme-li, v
jaké blízkosti Cařihradu jsou
Bulhaři.

Jsmo zvědaví, zdali všichni lí-
dové v Nebrasece, mužského i ženského
rodu, stali by se dokonalými,
kdyby všechny ty předlohy, které
podávají budoucímu, a těch bu-
de několik set, v zákony vtěleny
byly.

Nevíme, kam se dostal nebož-
tík Bittner, ale odbírají-li tam
"Šotka," toho, co onehdy z
mrtvých vstal, vsadili bychom se
o dobrý doutník, že Bartoš aspoň
na chvíli přál by si býti na tom-
to světě.

Bude-li guvernér Morehead tak
pospíchat s rozdáváním úřadů
pod novou demokratickou admini-
strací v Nebrasece, jako doposud,
to mu ještě nějaké zbudou, až se
bude stěhovati z Lincolnu opět do
Falls City.

Nevíme, zdali je tím vinna bal-
kánská válka nebo počasí, ale zdá
se nám, že v poslední době se z-
jak málo píše o dvou mužích, kte-
ří tolik učinili, aby svět stal se za-
jímavějším — o Theodoru Roose-
veltovi a německém císaři Vilé-
movi.

Anglické sufražetky prohlásily
příměří — nebudou po několik
měsíců tropiti žádných rozvíje-
ností — a my to těm holkám zcela
schvaluje. Z toho, co tropily,
se dalo těžko souditi, zdali jsou
zralé pro volební právo nebo pro
bláznivec.

Pan Taft přestane býti presi-
dentem Spojených Států po 4.
březnu tohoto roku, ale je to pět
proti jedné, že nastane pro něho
klidnější a spokojenější život,
nežli pro jeho nástupce, od něhož
očekává nakrmení veliký zástup
hladových vlastenců.

Tak jest ten svět plný všelikých
nesrovnalostí. Vrhni soud v Ida-
ho odsoudil do vězení a pokoutal
dva novináře pro těžký zločin,
zlehčení toho vzneseného tribuná-
lu, a jeden spolkový soudce po-
slal těm zločincům desítku jako
příspěvek na zaplacení té pokuty
a s přáním jim všeho dobra na
tomto i příštím světě.

Bývalý senátor Foraker z Ohio
konečně dosáhl ospravedlnění v
oči amerického lidu. Dokázal
nade všechnu pochybnost, že Hearst
k těm kompromitujícím dopisům
přišel nepoctivým, potuchlým
způsobem. A ono se pořád mys-
lilo, že pan Archbold od Stand-
ard Oil Company ta psaníčka
Hearstovi sám poslal.

Redaktor pařížského "Liberato-
ru," p. James, tvrdí, že vydava-
tel onoho časopisu, p. Mylius, ne-
měl by býti vráčen jako "nežá-
doucí přistěhovalec," poněvadž
to, co v "Liberatoru" psáno bylo
o anglickém králi Jiřím, bylo vše-
cko pravda, čemuž my na slovo
věříme, ale zdá se nám, že tak
vzdělaný a zkušený muž, jako p.
James, měl by věděti, že pro prav-
du byli lidé upáleni, ukřižováni,
věšeni a ještě jiné horší věci se
jim staly.

SEDMDESÁT TISÍC SIROTKŮ.

Více než 70,000 dětí, většinou
pod 9. rokem věku, připraveno
bylo o jednoho nebo oba rodiče
následkem rozvodů v této zemi,
dle statistiky předložené new-yor-
ské státní komisi pro manželství a
rozvod rev. Francisem M. Moo-
dym. "Pacifické pobřeží," praví,
"bylo největším rozvodným
středem celého světa. V jediném
roce 1912 povoleno bylo ve Spon-
jených Státech více než 100,000
rozvodů. Ve čtyřiceti letech 3-
700,000 dospělých bylo odloučeno
rozvodem a více než 5,000,000 o-
sob dotčeno těmito případy. V
jediném Illinoisu bylo 130,000 roz-
vodů, v Pensylvánii, 55,700; v
Kalifornii, 50,000; v New Yorku,
14,450. New York poslal však
18,169 svých manželských párků
vymoci si rozvod v jiných stá-
tech, kde mají zákony příznivější
a jsou zajisté případy, o nichž
žádné záznamy nebyly vedeny.
Přítomně přes 80 případů není

protestováno, totiž pouze jedna
strana k procesu se dostaví."

Tato statistika rev. Moodyho
zajisté vyvízí k přemýšlení. Kdo
nezaslehl by při pohledu na mro-
ky seskupené kolem rakve otce
nebo matky, na ty tvářičky zdě-
šené a pobledlé — a zde jest 70,000
osifělých dětí, zrovna tak, jako by
rodiče jim zemřeli. A uvážíme-li
všecko, jest osud jejich ještě
smutnější, než kdyby smrt byla je
připravila o některého z rodičů.
Rozvod předchází hádky a nesvá-
ry, ba někdy i fyzické násilnosti
a toho všeho děti bývají svědky,
na celý život takových nešťas-
ných dětí padne stín a zajisté na
nich páchnou děti hřích, když ta
perioda, která měla by býti nej-
šťastnější v životě každého člově-
ka, jest jim otrávena.

Nieméně však, přes ty smutné
následky, přes ty tisíce osifělých
dětí, nenazvali bychom rozvod
zlem. Jsou případy, kdy jest pro
oba manželé lépe, když se roze-
jdou, že jest i pro děti lépe, avšak
jsou také případy, kdy dochází k
rozvodu z přičin malicherných, z
chvilkové roztrpčenosti a podráž-
denosti. Zvláště zaráží v této ze-
mi, jak často žádáno jest o roz-
vod za krátkou dobu po sňatku,
mnohdy za několik měsíců. A
přece skutečnost jest, jak Tol-
stoj praví ve svých "Kreutzerov-
ých sonátách," že je-li štěstí v
manželství, není to v té první do-
bě po sňatku, ale teprve později,
po letech, kdy se povahy shodnou,
vyravnají, kdy rodiče mají radost
z rostoucího dítěte, v nichž pokra-
čování vlastního života vidí. Ji-
stě k vůli těm, jimž život dali, ro-
diče hodné dlouho měli by přemý-
šleti, hodné dlouho uvažovati,
zdali je to nutností, zdali ztracené
štěstí opět se nevrátí, nežli při-
kročí k rozputání svazku, který
měl býti pro celý život.

TA PRÁVÁ VELMOC.

V minulých dnech nově zvolený
president Wilson přednesl v Chi-
cagu řeč před tamním klubem ob-
chodníků. Nebylo to nic radikál-
ního, jenom p. Wilson pravil, že i
ten americký "big business" měl
by si uvědomiti své povinnosti vůči
národu, že monopol nemůže býti
prospěšným americkému lidu a
že lid jej nestrpí, a v kapitání
průmyslu neměli by býti donuco-
váni zákony, aby vůči veřejnosti
správně jednali, nýbrž by sami, k
vůli sobě samým, měli by tak či-
niti.

Touto řečí, v které, jak s vrhu
pravíme, nebylo nic radikálního,
nic revolučního, páchl však pan
Wilson do vosího hnízda. Ozval
se "big business," a v orgánů je-
ho, new-yorském "Sunu," zahá-
jena byla na nově zvoleného pre-
sidenta ostrá palba. Jest mu dá-
váno na vědomí, že bude-li dále
tak mluvit, že přivodí zcela jistě
peněžní krizi a s ní zlé časy. Do-
konce dostává Wilson z New Yorku
telegramy, jako jest tento:
"Nebudte takovým hlupákem. —
Používejte svého mozku a držte
hubu. Nebudte takovým hloupým
oslem, za kterého celá země mu-
sla by se styděti." Podepsán jest
"John W. Williams, New York,"
od něhož prý dostal p. Wilson ně-
kolik dopisů, v nichž mu radil,
jak měl by si počínati nyní, i po-
zději, až bude prezidentem.

Jistou věcí jest, že americký
"big business" jest dopálen, ale
po našem názoru bylo by to od
něho přece jenom hloupostí, aby
spískal peněžní tiseň a špatné ča-
sy k vůli tomu, o co mu vláda do-
savadní guvernér státu New Jersey,
Nám se dokonce zdá, že p. Wilson
v té řeči, kterou proslvil v Chi-
cagu, byl až příliš opatrným, ba
zdálo se nám, jako by olivovou
rotastel nabízel té pravé velmoci,
kterou v Americe představuje
velkopítal. Také nemáme nejmen-
ších pochybností o tom, že Wall
Street spůsobil může peněžní tí-
seň a udělati špatné časy jako na
zakázku, ale otázkou jest, zdali
bylo by to prospěšným pro ty vel-
moci peněžního světa — což kdy-
by se americký lid dopáčil na tu
velmoc, na ten Damoklov meč,
jenž stále nad hlavou mu visí, což
kdyby se z Wilsona stal skutečný
radikál, druhý Jackson, myslí vel-
možná na Wall Street, že by v kon-
cích vyhráli v tom boji proti vlá-
dě, za kterou lid by stál! My o
tom pochybujeme.

THEODORE ROOSEVELT A REPUBLICÁNSKÁ STRANA.

Nechejme to nijak tvrditi, ale
zdá se nám, že z celé progressivní
strany jenom plukovník Theodore
Roosevelt jest nesmířitelným. Už
i proslulý omašský plukovník
John O. Yeiser, jenž první upozor-
nil p. Roosevelta, že vlast jej
volá k velikým úkolům a že jest
to jeho povinností "běžeti," ať to
v národní republikánské konven-
ci v Chicagu dopadne tak či o-
nak — ano, už i nás jediný, nevy-
rovnatelný plukovník Yeiser, pro
něhož Omaha jest příliš malou,
tak že zůstává v sousedním
Dundee, když nedlí v Lincolnu za
povinnosti ve státní omilostňo-
vací radě, nakloněn jest k udobe-
ní se, ba dokonce i konferenci mí-
ru svolal — třeba že dostavil se
na ni sám, z čehož si však nikdo
nemusí tropiti úsměšky, neboť
Johna jest plná síla, i když je tam
sám — jak pravíme i plukovník
Yeiser jest nakloněn k smíru a je-
nom plukovník Roosevelt zůstává
nesmířitelným a žádá bezpodmí-
něčné vzdání se celé staré gardy,
jako Bulhaři před Drinopolem.

Ono nás konečně ani mnoho ne-
překvapilo, když p. Roosevelt zů-
stal hluchým k domluvám p. Ye-
isera z Omahy, neboť John do té
jeho kupně mnoho nepřinesl,
kromě "svatého ohně nadšení,"
ale když p. Roosevelt zůstává hl-
uchým i k domluvám pana Franka
Munseyho, kterého p. Roosevelt-
va kampaň stála takovou hro-
madu tisíce, že si to obyčejný člo-
věk nedovede ani představit, to
se nám nechce líbit. Pan Roose-
velt měl by si nechat říci, vdyt'
on také není šetrným všeho vlas-
tenectví, veškeré čtnosti a roz-
šafnosti, a ti oběma, kteří hlaso-
vali pro p. Tafta — 3,484,806 jich
bylo — nejsou přece tak špatní,
aby on, p. Theodore Roosevelt, ni-
kdy jim ruku podati nemohl, a
dále měl by si p. Roosevelt vzpo-
menouti, že všeho toho význam-
nání ve veřejném životě dosáhl
od strany republikánské — jak
pravíme, měl by si nechat říci a
nezlobit se jako Achilles před
Trojí.

Nebude o tom nejmenšího spo-
ru, že p. Roosevelt svým truco-
váním může republikánskou stranu
hodně poškoditi, ale otázkou jest,
zdali prospěti může zemi, národu.
Pan Roosevelt jest příliš bystrý
politik, než aby věřil, že pro-
gressivní strana zmocní se někdy
vesla vlády, on sám v nejtajněj-
ším tajnu svého nitra doznává si,
že to všecko nadrobil jenom z po-
dráždění, že nedostalo se mu v
Chicagu nominace, na niž činil si
nároky, poněvadž o předvolbách
v těch státech, kde byly zavedeny,
obdržel více hlasů, nežli Taft, ale
konečně p. Taft už jest, nebo br-
zy bude z cesty, stane se z něho
professor práv na universitě Yale-
ské, a tudíž pro p. Roosevelta ne-
mohl by zahrabati válečný "to-
mahawk" a státi se opět přátel-
ským Indiánem!

Není-li v republikánské straně
všecko, jak by býti mělo, on s t-
mi 4,123,428 voliči, kteří pro něho
hlasovali, může se tam přece o re-
formy zasazovati s dobrou vyhlí-
dkou na úspěch, když má takovou
sílu za sebou. Pan Roosevelt měl
poslechnouti našeho plukovníka
Johna O. Yeisera, když mu radil,
aby zanechal hněvu, a když nepo-
slechl Johna, měl by poslechnouti
Franka A. Munseyho, neboť
Franka ta jeho kampaň stála ho-
tové jmění. Dále zdá se nám, že
podobného mínění, jako p. Mun-
sey, jsou též ostatní vůdové a
předáci progressivní strany a p.
Roosevelt přece snad nemní pro-
hlásiti vůči celému světu, jako ten
Ludvík XIV. francouzský —
"Progressivní strana, to jsem
já."

ÚTOČISTĚ UHNĚTENÝCH A PRONÁSLEDOVANÝCH?

Americká republika dlouho ho-
nosila se tím, že byla útočištěm
uhnětených a pronásledovaných z
celého světa, a bylo na tom dosti
pravdy. Jak známo, prvními při-
stěhovanci anglosaského plemene
byli lidé, kteří z vlasti své byli
vyměňováni útlakem a pronásledová-
ním pro jich náboženské smýšle-
ní a také hodné Francouzů mělo
tentýž důvod k vyhledávání do-
mova v Novém Světě. V dobách

novějších, po reakci zavládnuvší
v Německu, značný počet vyni-
kajících mužů opustil vlast a mnozí
z nich hráli vynikající roli v hi-
storii mladého národa. Také Ra-
kousko, po bouřlivém roce 1848,
přispělo svými politickými vy-
hnanci.

Co se týče náboženského proná-
sledování, jest Amerika útočištěm
uhnětených dosud. Do předlohy
na obmezení přistěhovalectví, o
které přítomně v kongresu se jed-
ná, zařadeno bylo opatření, že
znalost čtení a psaní nemá býti
vyžadována od přistěhovalců, kte-
ří se sem uchýlili před nábožen-
ským pronásledováním, což se
zvláště týká ruských židů. Když
to však přijde na politické proná-
sledování, tu již Strýček Sam jest
opatrnějším, ba velmi opatrným,
koho by sem měl pustiti a koho
ne. Nikdo nemůže zastřívati vládu
Spojených Států, že se chrání
před anarchisty, lidmi, kteří ote-
vřené doznávají, že jsou proti kaž-
dé vládě, tudíž i vládě republi-
kánské, avšak že tato země má
býti uzavřána osobám, které se
dopustily urážky některého Veli-
čenstva ve starém světě, trochu
překvapuje.

Nedávno zadržén byl v new-
yorském přístavu Belgičan Ed-
ward F. Mylius, žurnalista, jenž
odvážil se dáti na veřejnost kus
pravdy o nynějším anglickém krá-
li Jiřím, neb něco, co dle svého
nejlepšího přesvědčení za pravdu
pokládal. Mylius vydává v Paří-
ži časopis "Liberator," věnovaný
republikánské propagandě v An-
glii, a v listě tom jeho redaktor,
Edward Holton James, Američan
z vynikající rodiny, prozradil, že
nynější král Jiří, když byl ještě
korunním princem a důstojníkem
ve válečném loďstvu, uzavřel na
ostrově Maltě morganatický sňat-
ek s dezerou admirála Seymoura,
a tuto ženu svoji i s dítětem po-
zději zahrhl, aby za manželku po-
jati mohl princeznu z královské
krve. Když onen článek se obje-
vil v "Liberatoru," Mylius byl
zadržén, obžalován z urážky krále
Jiřího a odsouzen na rok do věze-
ní. Po vysloužení trestu seznal
patrně, že v Evropě měl by neustá-
le horkou půdu pod nohama, a tu-
díž se rozhodl k vystěhování se
do Spojených Států. Byl však za-
držen na Ellis Islandu, jako nežá-
doucí přistěhovalec, a nyní je-
ho deportace nařizena sekretářem
obehodu a práce Nagelem.

Onehdy přijel však do Spon-
jených Států redaktor "Liberato-
ru," James, absolvent Harvard-
ské university a syn zesnulého
prof. Williama Jamese, a vyžádal
si slyšení u sekretáře Nagela, jež
by mu minulé úterý uděleno. —
Pan James odepřel zmíniti se po-
dobně o svém interview se se-
kretářem Nagelem, avšak vůči zá-
stupcům tisku prohlásil:
"Já to psal a nyní znova se k
tomu přiznávám. Strávil jsem cel-
é měsíce vyšetřováním té věci a
jsem jist, že psal jsem pravdu. —
Kdybych nevěřil, že skutečně o-
něm státek byl uzavřen, bez váhá-
ní uveřejnil bych odvolání a od-
pověď krále Jiřího a tehdejší sleč-
nu Seymourovou."

Dále pravil, že i když Mylius
dopustil se zločinu, byl to zločin
politický a nikoli zločin svědecký
o mravní zkaženosti a z toho dů-
vodu neměl mu býti zabraňován
vstup do Spojených Států. Každý
neustranný člověk musí v tomto
soublasti s p. Jamesem a vládou
Spojených Států státi se do div-
ného světa, když si dává tolik
záležeti, aby sem nepřišel přistěho-
valec, jenž urazil korunovanou
hlavu evropskou.

Druhý případ, do jisté míry po-
dobný, týká se bývalého presiden-
ta republiky Venezuely, Cipriano
Castro. Ze Castro, když byl dik-
tátorem ve Venezuele, se hodně
Spojených Států nadopaloval, jest
pravda, avšak dnes Castro není
mocným mužem, není diktátorem
té jiho-americké republiky, jest
psanec, jenž do vlasti své ne-
smí se vrátiti a my aspoň nevidí-
me příčiny, proč velká republika
americká měla by mu uzavřati
břehy své. Přece snad vláda na-
še není ochotna doznati, že se ho
bojí, a ta malicherná mata nijak
ji nesluší.

ZAJÍMAVÉ VOLEBNÍ ČÍSLICE.

Úřední číslice z poslední volby,
jež sebrány byly Chicago Tribune,
prozrazují některá zajímavá
fakta. Celkem vrženo bylo 15-
035,714 hlasů, u porovnání se 14-
887,594 v roce 1908 a 13,827,212 v r.
1896. Pro Wilsona odevzdáno by-
lo v loňské volbě 6,291,878 hlasů,
u porovnání se 6,409,106 pro
Bryana v roce 1908 a 6,496,949 v
1896. Wilson získal o něco méně
než 42 procent celkového vota,
kdežto Bryan získal o něco více
než 43 procenta v roce 1908 a téměř
47 procent v 1896. Pro Roosevel-
ta v loňské volbě odevzdáno by-
lo 4,123,428 hlasů a pro Tafta 3-
484,806. Jejich spojený votum
bylo 7,608,234, převyšivši votum
vržené pro Wilsona o 1,316,356
hlasů. Roosevelt získal o 638,622
hlasů více než Taft.

Taft získal elektorální hlasy
pouze dvou států, Utahu a Ver-
montu — celkem 8. Roosevelt vy-
hrál Michigan, Minnesota, Penn-
sylvánii, South Dakotu a Wash-
ington a získal 11 ze 13 elektorál-
ních hlasů státu Kalifornie —
celkem 88. Roosevelt běžel před
Taftem ve 27 státech a Taft před
Rooseveltem ve 20.

Státy, v nichž Roosevelt běžel
před Taftem, jsou: Arizona, Cali-
fornia, Colorado, Florida, Geor-
gia, Illinois, Indiana, Iowa, Kan-
sas, Louisiana, Maine, Maryland,
Michigan, Minnesota, Mississippi,
Montana, Nebraska, Nevada, New
Jersey, North Carolina, North
Dakota, Oregon, Pennsylvania,
South Carolina, Washington a
West Virginia.

Státy, v nichž Taft běžel před
Rooseveltem, jsou: Arkansas,
Connecticut, Delaware, Idaho,
Kentucky, Massachusetts, Missou-
ri, New Hampshire, New Mexico,
New York, Ohio, Oklahoma,
Rhode Island, Tennessee, Texas,
Utah, Vermont, Virginia, Wiscon-
sin a Wyoming.

Spojené Taftovo a Roosevelt-
ovo votum bylo v okrouhlých čí-
slících, o 70,000 hlasů méně, než-
li Taftovo votum samotné v roce
a o 20,000 méně, nežli Roosevelt-
ovo samotné v 1904.

Úbytek demokratického vota
jakož i progressivního a republi-
kánského, u porovnání s dřívější
republikánskou silou, dá se snad-
no vysvětliti, povšimne-li si hlas-
ů, jež socialisté obdrželi.

Pro socialistický listek vrženo
bylo v loňském roce 897,600 hlasů
v roce 1908, 420,820; v 1904, 402-
460. V roce 1900 socialisté měli
pouze 94,769 hlasů a v 1896 jenom
36,454. Ještě více vzrušujícím,
nežli tyto číslice, jest onen ohrom-
ující přímo fakt, že v několika
státech v poslední volbě socialisti-
cké kandidát za prezidenta získal
více hlasů, nežli Taft, navržené
"veliké staré strany." Ve Flori-
dě dokonce Debs získal více ha-
sů, nežli Roosevelt i Taft. Více
hlasů, nežli Taft, obdržel ve stá-
tech Arizoně, Kalifornii, Floridě,
Louisianě, Mississippi, Nevadě a
South Dakotě. V poslední zmín-
ěném státě jméno Taftovo neby-
lo vůbec na listku. V Oklahomě
jméno Rooseveltovo nebylo na
listku a socialisté získali tam přes
42,000 hlasů. Spojené republikán-
ské votum bylo 90,786. Kdyby i
tam republikánské votum bylo
bývalo rozštěpeno, jako v jiných
státech, jest více než pravděpo-
dobno, že socialisté i tam byli by
získali více hlasů, nežli vrženo by-
lo pro Tafta.

I v těch státech, kde socialisté
byli třetí v řadě, jejich votum by-
lo překvapující. V Kalifornii by-
lo 79,201; v Illinoisu, 81,278; v
Indianě, 36,931; v Kansasu, 26-
779; v Michiganu, 23,211; v Min-
nesotě, 27,506; v Missouři, 28-
466; v New Yorku, 63,381; v O-
hio, 89,930; v Pensylvánii, 80-
915; v Texasu, — kde Roosevelt
získal 26,745 a Taft 28,530 — by-
lo 24,896; ve Washingtoně, 40-
134 a ve Wisconsinu, 33,481.

Číslice tyto jsou zajisté výmlu-
vné, neboť na jevo z nich vychá-
zí, že v posledních volbách na
každé čtyři hlasy vržené pro Ta-
fta, vržen byl jeden hlas a zlomek
pro Debes.

TOUŽITE-li po dobrém, u-
šlechťující článek, předplatěte
"Venkov", a obléčte v něm ten
nejlepší ročník listu v české A-
merice.

SEMNĚNA — 17 druhů zahraničních
sarafanů s různými úpravami — ob-
držel každý předplatitel na "Pokrok"
soub "Venkov".